

BUTLLETÍ DE L'AGRUPIACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS

SUMARI

La defensa del Patrimoni Artístic (Editorial). — On van els infants?, per JOSEP CORTAL I VILANOVA. — Cursets i conferències. — Notes d'un rodamón: Impressions d'un viatge a l'Argentina, per ANTONI CASADES DE VIVER. — Pàgines antològiques d'excursionisme: La Torre de les Aigües: Lema: Al revell de l'ou, per JAUME MASPONS I CAMARASA. — Notes. — Bibliografia. — Notes meteorològiques. — Programa

Delegació del Camping Club,
de Catalunya

JULIOL - AGOST

MCMXXXIV

F. FERRANO
OVIEDO-QUINTANAR

ANIS DE LA ASTURIANA

L'Anís

ASTURIANA

és el preferit
del públic

S'imposa
per la
seva excel·lent
qualitat

Demaneu-lo
en tots els
bars i cafés

Llavors Seleccionades
per a Horticultura i Floricultura

Josep M.ª Pons
PARETS DEL VALLÈS

Diumenges, a Sabadell
Dimarts, a Mollet
Dijous, a Granollers
Telèfon 10 davant la Caixa d'Estalvis

A PARETS-ELISSÀ (Carretera de Ribes,
Km. 23'800), tots els dies de l'any

Passeu les vacances
en una tenda de campanya

Bavillesset

Agents exclusius de Thomas Black & Sons de Greenock (Escòcia)

Gran assortit de

Tendes i tota mena de

M A T E R I A L

D' A C A M P A D A

●
Demaneu catàlegs
que us seran
tramesos gratis

Urgell, 36, botiga

BARCELONA

Telèfon 31762

Proveïdor oficial
del Camping
Club de Catalunya

Els exquisits

CAFÉS "LA GARZA"

Són els preferits del públic...

Per la seva puresa

Pel seu aroma

*Per la seva qualitat
immillorable*

De venda a totes les botigues de Comestibles i Colonials

TALLER D'ENQUADERNACIONS

OBJECTES D'ESCRITORI, DIBUIX I PINTURA

Llibreria

Figurins

Papereria

J o a n

Carbó

Granollers

S. Roc, 15

Clavé, 44

Motxilles

per a

excursionistes

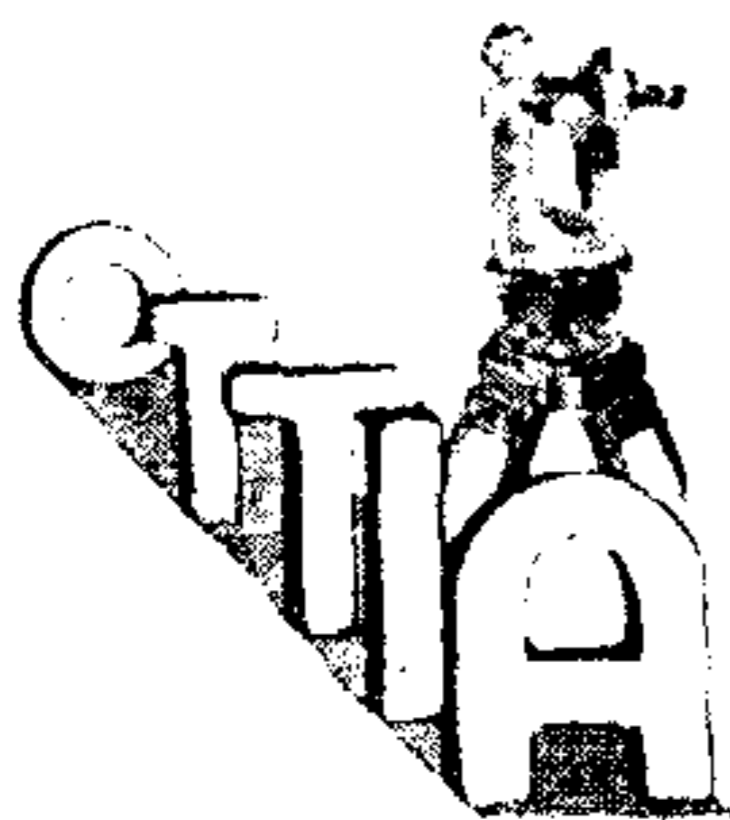
en tots tamanys

i tots preus

El millor líquid per a netejar
i brillantar els metalls és el

NETOL

Unes gotes són suficients per a obtenir
una lluentor duradora, amb un treball mínim

Oficina Tècnica

Treballs i Informacions Agrícoles

Intervencions en compra-venda de finques : Projectes d'explotació agrícola : Valoració de finques : Anàlisis agrícoles
Tractaments contra plagues del camp : Estudis fòrmules d'adobs : Fòrmules alimentació del bestiar : Estadística econòmica de mercats : Aixecament de plànols : Reproducció de plànols : Plantacions de fruiterars . Nivellacions
Planejaments de regadius : Estudis viti-vinícoles : Clarificacions i correccions : Elaboracions a preus convinguts

Hores d'oficina: Tots els dies, de 10 a 1 • Els dijous, de 8 a 1

Anselm Clavé, 40 ◆ GRANOLLERS ◆ Telèfon 71

Apotecaria i Drogueria

de

Josep Marimón i Garriga

Anàlisis Específics Nacionals i Estrangers

*Clinics Dipòsit de sèrums i vacunes de les cases Ybis,
de Madrid i Meïster Lucius, d'Alemanya*

de tota mena Drogues i Colors de totes marques

*Doctor Robert, 12 i 12 bis
Telèfon 30*

Granollers

Banco Vitalicio de España

Assegurances de Vida

Assegurances per Dots

Rendes Vitalícies, &., &.

Delegat en aquest Partit: Don Magí Anglés Vilella

Plaça d'Angel Guimerà, 6 : Granollers

BUTLLETÍ

JULIOL-AGOST : MCMXXXIV

Carrer Prim, 73, 1.er

La defensa del Patrimoni Artístic

El fons artístic i arqueològic que afortunadament encara servem bastant íntegrament a Catalunya, té de tant en tant alguns atacs, deguts principalment a la ignorància i desinterès dels que l'envolten, que els porta a desconèixer la importància del seu valor i no els hi fa sentir aquell amor que seria necessari.

Sovint, en el curs de les nostres excursions, hem constatat aquests casos d'indiferència per la destrucció d'obres d'interès artístic o arqueològic i fins i tot hem tingut ocasió de fer valer la nostra influència col·lectiva demanant protecció als poders públics per determinades mostres de la nostra arqueologia i àdhuc per les belleses naturals. De totes maneres, cal fer constar que en pocs anys s'ha establert un millorament considerable i cada dia s'esten l'estimació a les coses belles, ajudada en bona part per la valoració material de què la fan objecte molts col·leccionistes, que si més no per l'interès, expandeixen arreu la fama i l'amor a les nostres belleses artístiques. En certs casos, però, això crea un afany de lucre que en algunes obres arqueològiques el fa tan nociu com la ignorància mateixa: el fons comú en tots dos és la indiferència pel valor intrínsec de l'obra, el qual a voltes porta a veritables mutilacions.

A tots aquests abusos atemptatoris vindrà a posar bon remei la llei de protecció del Patrimoni Artístic, Històric i Científic aprovada suara pel Parlament de Catalunya, la qual preveu algunes qüestions que en l'anterior legislació no estaven consignades. Aquesta llei, que serà complementada per un Reglament posterior, farà més eficaç la vetlla que, sobre tot els excursionistes, estem obligats a tenir per les obres artístiques i ens donarà un adequat instrument per impedir la destrucció i emigració del nostre patrimoni artístic, que ens cal defensar feroçment contra els negociants desaprensius, el lucre immoderat d'uns quants i la bona fe excessiva d'alguns altres.

On van els infants?

Per Josep Cortal i Vilanova

I

S'ha fet, en les planes de la premsa, una enquesta a base d'una pregunta a la qual un cert nombre d'individus ha respost. «On van els joves d'avui dia?» diu l'esmentada frase. Jo respondria categòricament: els joves d'avui segueixen el camí emprès en la seva infantesa; així ens ho assevera el temps. Aquesta constatació és terriblement allisonadora; per això m'atreveixo a preguntar: On van els infants? Pregunta senzilla, però d'alta significació i a la qual podríem respondre concretament si no fos més convenient emprar, en aquest cas, el circumloqui. En efecte, és tanta la seva amplada, són tants els extrems que abraça, que l'idea s'escapa i el pensament es descentra; per aquest motiu és convenient, si no ja necessari, localitzar-la.

Infant! Nom que evoca una època de la nostra vida, tota matisada amb els colors diversos del desvagament i petites penes, dels desgavells i malifetes; nom que inspirà a Santiago Rusiñol aquella oració tan sentida i ensems tan tendra, estre diví emprat pels poetes per a escalonar gegantins els cingles més esquerps del Parnàs!... Qui no s'ablaneix davant d'un infant, a desgrat de tota la malícia que podríem suposar en els seus ulls? La gesta noble dels espartans, a qui llurs vencedors demanaren cinquanta infants i que a canvi oferiren doble nombre dels més significats ciutadans, em colpeix pregona-ment. Malauradament avui dia l'infant passa gairebé desapercebut de tot-hom, i no és gens aliè a aquest abandonament l'afany de comoditat i la incomprensió, que ens fa mirar com a petit un problema d'alta envergadura; és dolorós de constatar que a l'infant no li retem els honors que li són deguts. Qui el reivindicarà?

Dos aspectes m'interessa considerar en aquest problema: l'escola i la llar.

On van els infants els dies feiners? Deixant de banda els camins tortuosos dels que vaguen sense fit, legalment els infants van a l'escola. L'escola és, doncs, llur segona llar, on quallen la majoria de les iniciatives, fecundes en aquesta època en que és el cos el que forma el temperament de l'home futur, a base de moviment i desgast d'energies, perquè el nen es veu arrossegat a través del món vivent d'acció continua i rebutja, per tant, qualsevol dels mitjans coercitius que tendeixen a migrar aquesta activitat: subjectant-lo, el veurem trist. D'aquí una necessitat imperiosa d'endegar físicament i moralment aquests complexos, si volem evitar llastimoses inadaptacions que significarien el retorn a l'escola del romanticisme. Actualment estem vivint una dolorosa experiència amb l'obra dels E. E. U. U. a Filipines.

Com podem consentir que la rialla de l'infant es perdi en la foscuria d'una aula trista? Per evitar una obra negativa, l'escola hauria d'establir-se a ple aire, en mig del bosc. Si pràcticament això és impossible, és necessari oferir a l'infant els mitjans de compensació que el mantinguin en el natural equilibri.

S'ha parlat de formar, a l'escola, associacions excursionistes; fins ara han fracassat tots els projectes per falta inicial. Tinguem en compte que una associació d'aital mena pot funcionar, entre els escolars, amb tota normalitat, sempre que s'agermani íntimament amb una de similar local i n'esdevingui una secció. D'aquesta manera es subsanen els inconvenients que impideixen la prosperitat de la iniciativa, gaudint-se en canvi de grans avantatges: els de l'excursionisme i els de l'eixamplament del radi d'acció de l'escola.

La capacitat vital de l'infant ha de desenvolupar-se sempre, augmentant metòdicament, tenint en compte que el factor biològic en educació és de primer ordre; és necessari que l'aula tingui un complement: l'aire lliure, sanitos, de la muntanya, com a tònic excel·lent. Si els hi neguem aquest dret, no es farà esperar l'ezquisofrènia i la catatònia i d'altres manifestacions de la psicosi i de la neurosi.

Davant d'una necessitat tan palesa, qui és el que no advoca per l'infant? En tota associació excursionista la secció infantil és la més interessant, encara que la més modesta aparentment. Prenem com a regla de conducta menysprear el que ens parli malament dels infants; oferim la nostra simpatia i la nostra cooperació al que, comprenent-los, els dedica bones estones; en un mot, davant de tothom, reivindicuem els nostres infants.

Cursets i Conferències

ESTEVE MORENO

Aquesta segona conferència del curset tècnic d'atletisme tingué com a tema: «Anàlisi de la tècnica atlètica», que fou tractat per l'esmentat component d'Acció Atlètica el dia 5 de maig.

Explica en primer lloc, en forma concisa, el que hom enten per tècnica atlètica, una de les parts principals de l'atletisme, cosa que és molt descuidada a casa nostra i culpa a aquesta negligència de l'endarriment de la nostra nació en matèria atlètica en comparança a altres països.

Passa després a la pantalla unes diapositives, amb moments dels grans esportistes en acció, i mitjançant les mateixes explana els estils de les diferents especialitats de l'atletisme, fent remarcar que la base de l'eficiència de la tècnica, és assolir la coordinació ràpida dels diferents moviments de cada prova.

I acaba el conferenciant fent vots perquè l'Agrupació nostra continuï amb igual fervor que fins ara la tasca que s'ha imposat de lograr incorporar la nostra ciutat a la vida activa de l'atletisme.

Fou molt aplaudit el conferenciant una vegada acabada la seva peroració.

Notes d'un rodamón

I

Impressions d'un viatge a l'Argentina

Per Antoni Casades de Viver

Montevideo és una ciutat molt important, bonica, simpàtica i semblant a Barcelona. Té en els seus voltants magnífiques platges que en alguns llocs em recordaven les de la nostra Mediterrània.

Des de Buenos Aires he emprès el següent itinerari: Buenos Aires-Rosario (6 hores d'expres), Rosario-Tucumán (22 hores de tren), Tucumán-Santiago del Estero (5 hores de tren i 2 hores d'«atraccions varies»), de Santiago altra volta a Tucumán i a Rosario, Santa Fe, Paramà-Còrdoba i Buenos Aires, des d'on aniré a Bahia Blanca.

Rosario és la segona capital de l'Argentina. La ciutat en si no té res de particular; hi ha molt comerç i per consegüent és una població molt animada.

De Rosario a Tucumán ens podem ja fer càrrec de quelcom, puix que part del viatge l'hem fet de dia. Es passen hores i més hores que tot és un immens camp de pastura, amb milers de caps de bestiar, cavalls i principalment bous i vaques; més enllà es troben els camps de blat i morenc, en mig dels quals passa el tren com perdut dintre una mar d'herba, de milers de quilòmetres quadrats d'extensió.

En deixar la província de Santa Fe i entrar a la de Santiago del Estero el paisatge canvia completament; damunt la terra, estèril i eixuta, creixen amb una vida migrada uns arbres i plantes raquítics, una vegetació ben pobre i deficient. La terra és tan seca que el tren aixeca un veritable núvol de pols, la qual cosa obliga a tancar hermèticament les finestres dels vagons; però, així i tot, l'interior dels cotxes queda cobert d'una capa de terra finíssima, que ens deixa plens a tots nosaltres d'una polseguera, les molèsties de la qual no ens satisfan gaire.

Quan s'entra a la província de Tucumán el paisatge torna a ésser agradable; ara es veuen plantacions immenses de canya de sucre, albirant-se al lluny algun «ingenio», o sigui la colònia d'obrers al voltant de les refineries de sucre.

Per tal de donar una idea de l'importància d'aqueixes, cal esmentar que alguna d'elles, durant la temporada de recullir i trinxar la canya de sucre, té empleats més de 5,000 homes. Un dels «ingenios» més importants és propietat d'un espanyol, i està valuat en uns cent cinquanta milions de pessetes,

quantitat bastant crescuda; i cal tenir en compte que durant els tres o quatre mesos de collita produeix molts milions de kgs. de sucre.

En les províncies més septentrionals, com són Salto i Juguy, per als treballs de la collita es serveixen dels indis, que viuen en les selves situades a la frontera de Bolívia i Argentina. Aquests indis són completament salvatges; per a contractar-los van uns quants capataços dels «ingenios», acompanyats de soldats, i s'entenen amb els caps de les tribus, els quals condueixen els seus súbdits com si fossin un ramat de bèsties. En sortir de la selva, la primera cosa que els donen és un tros de roba per tal d'embolicar-se el cos, puix homes i dones van completament nus. La paga, com es pot suposar, no és en moneda. Quan, acabada la collita, tornen a la selva, els donen queviures i quatre «porquerías» de quincalla. No fa pas molt temps que una tribu se'n va anar descontenta de la paga (que quasi sempre se la queda totalment el cacic o rei de la tribu), i uns 21 capataços que es varen internar en la selva per a fer-los tornar, van desaparèixer i no s'ha sabut mai més res d'ells.

Com que en aquest viatge no he passat de Tucumán, no he tingut ocasió de veure cap indi; més sí que he conegut el veritable «criollo», que cal considerar com una de les moltes races índies, quelcom civilitzada. Si algun d'ells conegués aquesta apreciació meva, segurament em faria rectificar d'un manera contundent aquesta impressió, ja que ells es consideren igualats en tot a nosaltres, però cal fer constar que de persona sols en tenen la vestimenta. El «criollo» acomodat, que són molt pocs, ja que la seva cultura no els ha permès progressar en cap de les activitats humanes, viu com nosaltres; però el «criollo» pobre, el que viu al camp, té com habitació un «rancho», mena de barraca de planta quadrada, feta amb trossos d'arbre, herba seca i fang. Es molt curiosa aquesta construcció, i pel material de la qual és composta, em va fer dubtar si l'home havia imitat l'ocell, o viceversa.

He dit més amunt que de Tucumán a Santiago del Estero hi havia 5 hores de tren i 2 d'«atraccions vàries», referint-me al que en elles em va passar.

A les set de la tarda vaig sortir de Tucumán, i després d'haver fet l'esmentat itinerari de tren, vaig arribar a l'estació La Banda, on cal fer transbord per a agafar el carril que porta a Santiago. Aquest, travessa en el seu trajecte un important riu, molt ample i navegable, per mitjà d'un pont. Més, resultà que aquest pont estava inutilitzat a causa que una gran crescuda del corrent se'n havia emportat quatre pilars; de manera que en lloc del tren, feia el servei de La Banda a Santiago un aparell amb pretensions de cotxe-automòbil, on ens acomodàrem el cinc infeliços que havíem d'anar a dita ciutat.

El camí era infernal; a cada sotrac un queia sobre l'altre després de tocar

amb el cap el sostre de l'automòbil; hauríem anat molt millor passant camps a través que no seguint per aquella incòmoda «carretera». Vaig proposar anar a peu; més, com que la distància era molt llarga i el paratge molt solitari, puix ni un «rancho» vàrem trobar, ningú no s'hi atreví. Així continuàrem fins que ens vàrem trobar davant una immensa plana blanca, que era la platja del riu. L'efecte d'aquella blancor era fantàstic, puix la nit era fosca com la gola d'un llop. Els dos fanals de petroli de l'automòbil tan sols il·luminaven quatre pans el terreny davant les rodes. Sens dubte, degut a això, el xofer es va equivocar, desviant-se una mica del camí, i ja ens teniu enfonsats dins la sorra, sense anar ni endavant ni endarrera. El cas no era pas massa agradable; baixàrem tots i començàrem a treure la finíssima arena, que quasi semblava farina, del davant del cotxe; amb l'ajuda de pedres i fustes vàrem fer com dues vies per evitar que les rodes patinessin, i donant marxa al motor i apretant tots poguèrem, després de llarga estona de penes i treballs, posar l'automòbil en terreny ferm. Però no acabaren aquí les peripecies. Després de la platja ve el riu, i calia passar-lo. Com? Doncs, amb les forces dels passatgers. De l'altra riba vingué una barca i per mitjà de dos taulons es posà el cotxe al mig de l'embarcació, tenint compte de no fer funcionar el motor, puix la més lleugera trepidació hauria estat prou per a tombar-la i anar-nos-en tots a l'aigua. Aquestes operacions foren realitzades amb l'«amable ajuda» dels viatgers. Entre els dos barquers i el xofer remant ens traslladaren a l'altra banda, on fou precis repetir la mateixa maniobra que a l'embarcar. Després de tot, tinguérem una gran sort, ja que quan érem en bon camí i prop de Santiago, va començar a caure aigua a torrents, que ens hauria contrariat molt poca estona abans.

A les dues de la matinada ens deixaven a l'hotel, on vaig pendre un bany i seguidament me'n vaig anar a dormir, descansant fins l'endemà al mig dia.

Malgrat el que em costà l'arribar-hi, Santiago del Estero em va agradar molt. És la capital de la província del mateix nom; una ciutat petita, molt ben urbanitzada, i tots els habitants sembla que siguin família i es desfan en compliments pels forasters. Estic segur que si m'hi quedo vuit dies més, em nomenen «intendente», que és com si diguéssim alcalde.

No oblideu pas que l'esport és una necessitat per l'organisme, però recordeu al mateix temps que això no exclou l'obligació de vetllar per l'esport humà i és precis preocupar-se de tot el que fa referència a l'intel·lecte.

L'antiga masia Torre de les Aigües de Palou, que avui està molt modificada. La seva torre de defensa, on en la planta baixa hi ha la capella de la casa

Fot. J. Font Domènech

Pàgines antològiques d'excursionisme**La Torre de les Aigües**

Lema: AL ROVELL DE L'OU

Per Jaume Maspons i Camarasa

«Si el Vallès en fos un ou, el rovell fóra Palou». Sant Julià de Palou és, en efecte, un poblet en un dels plans més gemats del gemat Vallès, entre la riera del Congost i les dues línies fèrries de Sant Joan i de França, atravesat per l'antiga carretera de Barcelona a Vic i a mitja horeta cap al migdia de la Vila de Granollers.

Al bell mig d'aquest pla s'hi aixeca un gran casal, amb una alta torre quadrangular. L'opinió popular, per excepció, no fa d'aquest casal un antic castell de moros, sinó un convent de monjos. Al nostre entendre, fou senzillament una casa senyorial de la noble família dels Junyent, que al segle XV començaren a ésser llustre i honor de Catalunya.

La torre o casa té una capella dedicada a la Mare de Déu de les Neus, però més coneguda generalment amb el nom de Mare de Déu de les Aigües, qual nom prengué la Torre, que primitiva era anomenada Mas Junyent (1). En el poble hi ha qui diu que aquesta capella havia estat la primitiva parròquia de Palou, però creiem que això no pot ésser, ateses les dades que ens dóna el «*Speculum Decanatus Vallensis*» (2), on s'hi llegeix l'acta de la consagració de la parròquia de *Palatiolo*, vulgarment Palou, a honor de Sant Julià màrtir, feta a les Calendes de Desembre de l'any 1103 de l'Encarnació del Senyor, pel Bisbe de Barcelona, Berenguer. Abans de tan llunyana data, no és de creure que existís església parroquial a Palou.

Els Junyent, a partir de mitjans del segle XV, ocupen llocs de molta distinció en la història de Catalunya.

Joan Junyent fou un dels marmessors i testamentaris de la reina Violant, muller de Joan I (3); parla de Berenguer de Junyent (1476) el P. Villanueva (4); en 1506 era Conseller terç de Barcelona En Francesc Junyent, el qui manà una de les galeres que partiren de la ciutat cap als successos de Nàpols (5); el mateix nom de Francesc Junyent es troba en 1542, com un dels catalans que

(1) Arxiu parroquial de Palou.

(2) Arxiu de la Catedral de Barcelona, f. 477.

(3) Feliu de la Peña. «Anales de Cataluña». Vol. II. pàg. 477.

(4) Villanueva. «Viaje literario a las iglesias de España». Vol. 18. pàg. 242.

(5) Feliu de la Peña. Ob. cit. Vol. III, llib. XVIII, cap. IX.

més es singularitzaren en els fets d'armes de Perpinyà (6); el nom de Galzerà de Junyent, segurament transmès de pare a fill, es troba sovint en els anals de les Corts de Montçó, de 1535, 1546, 1555 i 146... (7); Miquel Junyent fou «un dels més principals» que varen servir les guerres de 1597 i 1598 (8); Francesc Junyent pren part activa en els esdeveniments de 1688 i 1697 (9); així com en les Corts de 1701.

Emparentada i unida la família Junyent amb la Vergós, posseeix els títols nobiliaris del marquesat del castell de Moià (10).

Poques són les dades demostratives que trobem de les relacions personals que poguessin haver-hi entre els Junyent i el poble de Palou; una concòrdia feta el mes de Novembre de 1572, entre Francesc Sorts, prèvere, rector de Palou, d'una part, i els magnífics senyors Galzerà de Junyent i Miquel Joan Junyent de Rovira, pare i fill (11) i altres petites referències, és tot el que ens donen els documents que hem pogut examinar.

Però en canvi abunden i són interessants les relacions del poble i rodalia amb el mas Junyent, o més ben dit, amb la Mare de Déu de les Aigües allí venerada.

* * *

De més de la capella de la Mare de Déu de les Aigües, hi havia a Palou, i no gaire lluny d'aquella, una altra capelleta dedicada a la Mare de Déu del Lledó, anomenada així per haver-se trobat una imatge a honor de la qual es féu després la capella, a sota d'un lledoner, segons resen els goigs. En dita capella el rector de Palou hi celebrava ofici el dia 8 de setembre de cada any, missa el tercer dia de Pregacions, i era visitada, ademés, en altres circumstàncies extraordinàries (12). Més, a mitjans de la passada centúria, a causa de l'estat ruïnós de la capella, es portà la imatge a la parroquial i no s'hi tornà més. Es desplomà la volta fa uns sis o vuit anys i s'han arrasat els quatre ponts que hi quedaven. El poble mirà amb completa indiferència aquest enrunament. No hauria pas estat així si s'hagués tractat de la Capella de les Aigües.

Molt sovint en temps passats es veia a tot un poble amb el Rector i el Batlle al cap, tributant homenatge públic a l'aire lliure a una imatge sagrada, per-

(6) Feliu de la Peña. Ob. cit. Vol. III, llib. XIX, cap. VI.

(7) Feliu de la Peña. Ob. cit. Vol. III, llib. XIX, cap. IV, pàg. 177, llib. XIX, cap. VI, pàg. 188, llib. XIX, cap. VII, pàg. 194, llib. cap. IX, pàg. 203.

(8) Feliu de la Peña. Ob. cit. Vol. III, llib. XIX, cap. XI, pàg. 224.

(9) Feliu de la Peña. Ob. cit. Vol. III, llib. XXI, cap. X, pàg. 397 i cap. XVI, pàg. 436.

(10) Feliu de la Peña. Vol. III, llib. XXII, cap. VI, pàg. 493.

(11) Arxiu parroquial de Palou. Speculo en el que es veurà la consuetud de la parroquia, les fundacions, etc., ordenat per En Ramon Ferrer, Rector, f. 69.

(12) A. P. de Palou, Consuetud.

què portés el benefici de la pluja; les més de les vegades aquest poble, bo i entonant cantúries harmonitzades per la fe a una imatge de la Mare de Déu es diria que, reclosa en gentil capelleta, esperava als fidels riallera i esperançadora...

En la comarca del Vallès són vàries les capelles on solemniament hi acudia el veïnat o els feligresos d'altres parròquies en demanda de pluja. La Mare de Déu del Corredor (13), la de la Biluia (14), la del Palau, en la parròquia de Sant Esteve de Vilanova de La Roca (15), la del Remei de Caldes de Montbui (16) i tantes altres.

Entre aquestes, com hem dit, cal comptar-hi la Capella de la Torre de les Aigües.

Tal vegada on hi havia més devoció per aquesta Mare de Déu, era al territori de Les Franqueses del Vallès, segons es comprova per documents dels arxius parroquials de Llerona i Palou. Generalment la gent de Les Franqueses anava a la Torre de les Aigües per iniciativa dels regidors del terme i d'acord amb el rector més vell de les quatre parròquies que componen aquell territori (17). Si bé ens consta que dataven de molt antic les processons que s'organitzaven a Les Franqueses cap a Palou, concretament la més antiga que hem trobat es verificà el dia 2 de maig, que s'esqueia en divendres, de l'any 1710. A la vigília d'aquest dia, el Batlle, Basili Monturiol, de Corró de Vall, una de les parròquies de Les Franqueses, escriu al Rector de Palou (18), fent-li saber que el Comú de Les Franqueses ha acordat anar en processó a la Mare de Déu de les Aigües i li demana llicència, per tant, perquè es pugui cantar en la capella un ofici i li prega al mateix temps que comuniqui l'acord als de la Torre. No s'esmenta en tal comunicació el motiu d'aquesta anada, però és de suposar que seria per implorar de la Mare de Déu el benefici de la pluja. Més explícita és una nota de data posterior (19). Diu que des del 22 de desembre de 1763, fins el 10 de març de 1770, no va ploure. Incalculables devien ésser els perjudicis de tan persistent eixut; a les parròquies de Les Franqueses, com en les dels demés pobles afectats per tal flagell, es feien seguides pregàries, no obtenint mai la tan desitjada pluja. A Les Franqueses, el dia 6 de març, s'acordà anar el dia 16 a visitar solemnement la Mare de Déu de les Aigües, però ademés de que, com ja s'ha dit, havia plogut el dia 10, tornà a córrer l'aigua prèviament el dia 16 i aleshores fou que la gent de Les Franqueses, entre l'ésser innecessària la seva

(13) Fra Narcís Camós «Jardín de María plantado en Cataluña».

(14) A. P. de Canovelles.

(15) A. P. de Vilanova de La Roca. «Llibre de la senda o llevador major».

(16) Camós. Ob. cit.

(17) A. P. de Llerona. Llibre d'Alous, f. 280.

(18) A. P. de Palou. Papers solts.

(19) A. P. de Llerona. Llibre d'Alous, f. 280.

pregària i la obligació de complir la prometença, decidiren que anessin a Palou uns quants en representació del Comú a remerciar a la Mare de Déu.

Si venerada era pels de fora, no cal dir si ho seria pels veïns de Palou. Una consuetud molt antiga de la parròquia, refermada per altra més moderna, ens diu que dels tres dies de prec, el dilluns, dimarts i dimecres abans de l'Ascensió del Senyor, en dos s'anava a la Capella de les Aigües. Quan encara estava destinada al culte la Capella del Lledó, el dilluns s'hi celebrava la missa de *Rogatimibus*, no tornant els concurrents a la Parròquia sense visitar la Mare de Déu de les Aigües, o sia de les Neus. En aquesta pròpia capella s'hi celebrava el dimarts la indicada missa; el dimecres es celebrava a la parròquia.

Una festa plena de poesia efectuaven els de Palou el Dilluns de Pàsqua de l'Esperit Sant, festa que a primers de la passada centúria ja estava en desús (20). Després de la missa matinal s'anava en processó a Biluia, l'escaient santuari que des del cim de la serra que separa el pla de Lliçà del de Granollers, guaita tota la comarca vallesana. Allí s'hi celebrava un ofici solemne, després es cantaven els goigs a aquella Mare de Déu *perla del Vallès*, com aleshores li deien. Essent a la tarda i després de dinar, que suposem serviren en el mateix Santuari, puix que hi havia hostal (21), es saludava a la Santa Madona de Montserrat cantant el *Regina cœli*. I anant davallant la processó per la serra, s'entonaven iguals càntics a la Mare de Déu.

Arribada ja la comitiva a Granollers i prèvia la llicència del Rector, que li era demanada amb un dia d'anticipació, entrava a l'església parroquial per cantar els goigs de Sant Esteve, patró de la vila, i perquè el Rector de Palou cantés la colecta davant de tota la Comunitat de Granollers.

I encara no tenia prou satisfet el seu fervor religiós aquell concurs; no devia desfer-se, no devien tornar a ses llars els bons pagesos de Palou, sense haver-se deturat un moment, el precís perquè s'entonés el *Regina cœli* en les dues capelles que posseïen en el terme: la del Lledó i la de les Aigües.

(20) A. P. de Palou. Consuetud moderna.

(21) A. P. de Canovelles. Diversos papers.

* * *

El Vallès ha perdut, amb la mort de Jaume Maspons i Camarasa, esdevinguda a Barcelona el 26 d'abril proppassat, un dels seus enamorats més fervents, i la nostra ciutat un fill que sapigué honorar-la i distingir-la amb les seves activitats, sempre consagrades al bé de Catalunya. Perquè Maspons fou, abans que tota altra cosa, un patriota enamorat de la nostra terra, cosa que el portà a figurar com un dels iniciadors del catalanisme, actuant durant molt temps en la política, en la que es distingí notablement. Però, prescindint d'aquest

GOIGS EN ALABANSA

DE NTRA. SRA. DEL LLADÓ,

venerada, antes en sa propia Capella, y ara en la Parroquial Iglesia de Sant Julià de Palou, Bisbat de Barcelona.

Puig ab molta devoció en Palou sòu venerada: Siáu la nostra advocada Verge Santa del Lladó.

Sòu vos, oh Mare divina, de cels y terra Senyora, sòu nostra Corredemptora y de tot mal medicina, de gracias sòu rica mina per nostra consolació. Siáu &c.

Lo arbre fóren hermós que lo Sant Fruyt nos doná, que del peccat repará lo estrago tant horrorós, Fruyt que s' dona generós per nostra sustentació. Siáu &c.

En trono assentada estáu, y en la falda al Fill teniu, Jesucrist Fill de Déu viu, que amorosa nos mostráu, ab son amor nos brindáu sempre y en tota ocasió. Siáu &c.

Per un divíno voler,

† Ora pro nobis Sancta Dei Genitrix.

Concede, mis famulos tuos, quæsumus Domine Deus, perpetua mentis et corporis sanitate gaudere: et gloriosa beatae Mariae semper virginis intercessione à presentì liberari tristitia, et eterna perfrui lætitia. Per Dominum &c.

en est terme de Palou, vostra antiga Imatge fou trobada en un lladoner, per nostra defensa ser segons diu la tradició. Siáu. &

Se os edificá Capella en lo lloch hont vos trobáren, perque en ell vos observáren tornabau ab maravella, per molts sigles en aquella vos honrá la devoció. Siáu. &

La Capella derruhida, en la Iglesia Parroquial ab aplauso general vostra Imatge fou conduhida, ahont es fielment servida ab propia Administració. Siáu.

De Sant Isidro en lo altar vos troban vostres devots atentá sempre á sos vots benignament acceptar, y los consols de amar ab maternal dilecció Siáu. &

OREMUS.

† Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

A las estérils lográu lo fruit de ellas desitjat, y en lo cas mes apurat las partéras amparáu, hêt també las alcansáu del fills per nutrició. Siáu. &

De febras y trencadura, de garrotillo y verola, lo metge sòu que consola obrant prodigiosa cura, si á vos se acut, Verge pura, ab cordial devoció. Siáu. &

De Palou als habitants guardáunos de peste y guerra, feu que los fruits de la terra pugám cullir abundants, y en nostres ultims instants alcanséunos salvació. Siáu. &

Mare de consolació per los mortals aclamada: Siáu la nostra advocada Verge Santa del Lladó.

P. P.

S. Gervasi: Imp. de Torras, carrer de S. Eusebi n. 6. 1880.

Els goigs de la Mare de Déu del Lladó de Palou qual capella fou aterrada en el segle XIX

Fot. J. Font Domènech

aspecte de la seva vida, que no és aquí lloc de considerar, esmentarem lleugerament la tasca que realitzà en altres branques i treballs en els que esmerçà bona part de la seva energia i facultats.

Cal reconèixer, en primer lloc, la importància que damunt l'agricultura de Catalunya ha exercit l'obra per ell realitzada, amb la fundació de Cambres i Entitats agrícoles, amb la publicació de diverses obres sobre aquest tema, i principalment amb la feina que realitzà des de l'institut Agrícola Català de Sant Isidre, de qual corporació n'ha estat secretari general durant 26 anys. En aquest caire també es distingí com a periodista, i dirigí durant molts anys una «Fulla Agrícola», que sortia els dilluns en el periòdic «La Veu de Catalunya», i era llegida amb molt interès per la nostra pagesia.

Però a nosaltres ens interessa més subratllar els seus treballs diversos que l'amor i l'estimació per les nostres coses, especialment les del Vallès, li impulsaren a escriure. Heus ací la bibliografia de la seva producció en aquestes activitats: «Assaig per a un estudi sociològic de Granollers», 14 pp., Granollers, Imp. Joseph, 1900.

«En Francesc de Sales Maspons i Labrós», 21 pp., Barcelona, Tip. L'Avenç, 1902.

«El ball de gitanes al Vallès» (en col·laboració amb J. Massò Goula) 44 pp., Barcelona, Tip. L'Avenç, 1907. (Extret del Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya).

«Agricultura» dintre la «Geografia General de Catalunya», dirigida per F. Carreras Candi. pp. 465-665.

I altres articles i treballs. Hem llegit també que publicà unes «Notes històriques de Granollers», l'existència de les quals no ens ha estat possible comprovar.

En totes aquestes obres se'n presenta com un pacient investigador i admirador de la nostra terra, tan estimada i volguda per ell.

Ens ha semblat just homenatge a la seva tasca el reproduir, tal com hem fet més amunt, uns fragments d'un treball seu, premiat als Jocs Florals celebrats a Sant Cugat del Vallès, en els claustres del Monestir, l'any 1907, que fa referència a un monument enclavat en el terme de la nostra ciutat, al barri de Palou, prou conegut de tots nosaltres; associant-nos d'aquesta manera al reconeixement fet als seus mèrits i condolent-nos novament de la pèrdua que amb la seva mort hem sofert.

La muntanya, l'escalament del cim, a més de mostrar-vos el paisatge dilatat i esplèndid, us ensenyarà com és necessària la constància per a vèncer els obstacles de la vida.

Notes

■ Fem avinent als socis que ha cessat en el càrrec de Cap de material el company Amadeu Caballeria, havent-se nomenat per a ocupar-lo En Pere Llac, a qui hauran d'adreçar-se, d'ara endavant, totes les demandes relacionades amb l'utilització de tendes, etc. Caldrà subjectar-se també a un nou reglament, aprovat pel Consell Directiu, que entra en vigor des del dia 1.er de juliol d'aquest any, el qual els socis podran demanar per tal d'enterar-se de les noves disposicions preses.

■ Hem adquirit recentment, de la casa Bavailleset, una altra tenda de camping, tipus «Bon Company», de cabuda dues places, que està a la disposició dels socis.

■ L'Ajuntament de la ciutat ha tingut l'atenció de renovar la subvenció de 200 pessetes que de fa uns anys concedeix a la nostra Entitat, per a una major expansió de la tasca cultural i esportiva que realitza.

Des d'ací altra vegada fem constar el nostre agraïment a la Corporació Municipal, per la confiança que ens atorga amb el seu gest, que tothom aplaudeix.

■ S'han efectuat, per ordre del Consell Directiu, diverses millores i reformes en el nostre estatge. Entre el material per moblar-lo, recentment adquirit, figura una taula amb cabuda per quatre persones, destinada a la sala de lectura.

■ Per causes alienes a la voluntat dels organitzadors, s'hagué de suspendre l'excursió anunciada pel dia 24 de juny, a Empúries i Costa Brava. Oportunament seran avisats, els inscrits, de la data de la seva celebració.

■ Han ingressat darrerament a la Biblioteca els següents donatius: Del senyor N. Cases, «Gimnàstica amb esquís», per A. Zarn i P. Barblan. Del senyor J. Carbó, «Justícia Social», per M. Arboleya, i del Servei Meteorològic de Catalunya, «Assaig sobre el clima de Caldes de Montbui», per Joaquim Febrer.

Secció d'Esports de Neu

Organitzada per aquesta Secció, el dia 26 de maig es celebrà una sessió de cinema al nostre estatge. Es projectaren diversos films d'esquí i escalada, que satisfieren la nombrosa concurrència que assistí a l'acte.

Per tal de festejar l'importància adquirida per la Secció i l'èxit assolit en la darrera temporada, el dia 9 de juny es reuniren en un sopar de companyonia els components de la mateixa. L'acte tingué lloc a l'hotel Europa, i en finalit-

zaralo, dirigiren breus mots als concurrents el president de l'Agrupació, senyor Salvador Llobet, el senyor Narcís Cases, de la Unió Excursionista de Catalunya, i el president de la Secció, senyor Josep Gabarró.

Secció d'Atletisme

Aquests dos darrers mesos han estat d'actuació activa dels components de la Secció, decissius per a posar a prova la nostra capacitat organitzadora i demostrar la vàlua atlètica dels nostres defensors.

En ambdues parts els resultats han estat satisfactoris, com ho diu eloqüentment l'organització d'un match quadrangular amb la participació dels Clubs Icària, de Barcelona; Iris, de Mataró; Mollet S. C. i nosaltres, que aplegà una quarantena d'atletes en els quals s'hi barrejaren algunes de les primeres figures de l'atletisme català; i la victòria assolida per la nostra Agrupació en la disputa del I Campionat de la Comarca del Vallès Oriental, victòria que fou possible després d'una lluita interessantíssima i molt igualada amb el Mollet S. C.

Foren els següents els guanyadors del match quadrangular, celebrat el dia 6 de maig:

80 metres.—Coll, Icària, 9 s. $2/5$.—400 metres.—Arias, Iris, 57 s. $8/10$.—800 metres.—Boada, Iris, 2 m. 13 s.—3000 metres.—Llopart, Iris.—Pes.—Aranda, A. E. G., 9'67 m. (rècord social).—Disc.—Coll, Icària, 28'93 m.—Alçària.—Boada, Iris, 1'59 m.—Llargària.—Arias, Iris, 5'50 m.—Perxa.—Riera II, A. E. G., 2'80 metres.

En la disputa del I Campionat de la Comarca del Vallès Oriental, el dia 27 de maig es registraren els següents resultats:

100 metres.—1, Dorsé, A. E. G., 12 s. $1/10$ (rècord). 2, Falguera, M. 3, Carol, M. 4, Taulats, A. E. G.

400 metres.—1, Falguera, M., 1 m. 3 s. $1/5$. 2, Piera, A. E. G. 3, Espar, A. E. G. 4, Nulés, M.

800 metres.—1, Falguera, M., 2 m. 10 s. $9/10$. 2, Serret, A. E. G. 3, Vernet, A. E. G. 4, Busquets.

3000 metres.—1, Artés, M., 11 m. 4 s. $1/5$. 2, Busquets, M.

Llançament de pes.—1, Aranda, A. E. G., 9'02 m. 2, Espar, A. E. G. 3, Carol, M. 4, Nulés, M.

Llançament de disc.—1, Nulés, M., 27'44 m. 2, Carol, M. 3, Riera I, A. E. G. 4, Espar, A. E. G.

Llançament de javelina.—1, Riera, A. E. G., 36'23 m. (rècord), 2, Nulés, M. 3, Lorenzo II. 4, Falguera.

Salt d'alçària.—1, Volied, M., 1'55 m. 2, Llach I, A. E. G., 1'505 (rècord). 3, Carol, M. 4, Torreadell, A. E. G.

Salt de llargària.—1, Carol, M., 5'68 m. 2, Dorsé, A. E. G. 3, Piera, A. E. G. 4, Vernet, A. E. G.

Salt de perxa.—1, Riera II, A.E.G., 2'70 m. 2, Dorsé, A.E.G. 3, Carol, M.

Reemplaçaments 4 x 100.—1, A. E. G. (Torrebadell, Aranda, Piera, Dorsé) 53'3/5. 2. Mollet.

Resultat final.—1, A. E. G. 2, Mollet S. C.

A l'Estadi de Montjuïc, en la disputa del II Trofeu Paulí Carbonell, fou guanyador de la prova de llançament de pes, i a l'ensem de la medalla corresponent, el nostre company Salvador Aranda, amb una marca de 9'67 metres, que iguala son propi rècord social.

Podem, doncs, estar satisfets dels resultats assolits fins ara en aquesta temporada i restar esperançats per al que resta de la mateixa.

Bibliografia

MARCEL CHEVALIER: Geografia de Catalunya. (Girona, 1934).— Aquest conegut geòleg francès, professor de la Universitat de Barcelona, que tants estudis té fets de la tectònica de la nostra terra, ha publicat aquest treball, d'un gran interès pels estudiosos i pels excursionistes. El llibre es una síntesi de la història geològica de Catalunya amb multitud de punts de referència que facilita la comprensió i en poderlos observar directament transforma en matèria viva l'aridesa de l'assimilació purament mental.

Amb tot, aquesta síntesi geològica és amplament explicada per a fer-la entenedora a la gent poc versada en aquestes matèries i acompanyada de força mapes, dibuixos esquemàtics i fotografies que serveixen d'exemple a les explicacions del llibre. Marcel Chevalier aporta una documentació abundosa a la geografia física i punts de vista interessants en molts dels problemes que tracta, encara que bona part són ja exposats en altres dels seus llibres, ací serveix de resum en concisa explicació. La quarta part del llibre, dedicada a l'Atmòsfera i el Clima, aporta unes generalitats aplicades a Catalunya poc divulgades en les nostres monografies geogràfiques.

Cal lamentar que un llibre d'aquestes qualitats no tingui una millor presentació tipogràfica i una major cura per evitar algunes errades que hi apareixen.—S.

FORTIÀ SOLÀ, prev. La Santa Majestat de Caldes de Montbui. Monografia històrica. 212 pp. Barcelona, 1934.—Amb la publicació, ara farà dos anys, de la seva monografia històrica d'Aiguafreda, el Dr. Solà iniciava l'extensió al Vallès dels seus notables estudis d'història, principalment religiosa, dedicats a altres contrades catalanes, i aplegats en més d'una vintena de monografies i altres treballs. Suara acaba de publicar aquesta altra, dedicada a la venerada imatge de Caldes. L'autor descriu amb molt detall els aspectes històric, arqueològic i pietós, fonamentant en multitud de documents i abundosa bibliografia les seves afirmacions. En la pàg. 20 s'esmenten les suposades ruïnes ibèriques prop del castell de Montbui, qual existència afirma el senyor M. Garriga, al «Butlletí de l'A. E. Badalona», núm. 17, les quals, en excavacions que hem efectuat recentment, no hem pogut comprovar tal com ja ho indica Salvador Llobet, en l'article «Tinguem precaució», sortit en aquest nostre BUTLLETÍ núm. 14, pàg. 216, d'aquest mateix volum.

En resum, l'obra és interessant i digna d'ésser coneguda de tots els amants de la nostra història.—J. D.

Notes meteorològiques locals

ABRIL 1934					MAIG 1934				
Dia	PLUJA Mil·límetres	TEMPERATURA			Dia	PLUJA mil·límetres	TEMPERATURA		
		Màxima	Mínima	Mitja			Màxima	Mínima	Mitja
1		18.5	7.3	12.9	1		18	7	12.5
2	5.2	17	7	12	2		21.3	7	14.1
3	3.1	20	6.5	13.2	3	0.9	24.2	12.6	18.4
4		20.6	6.4	13.5	4	7.9	22	11.6	16.8
5		16	9.2	12.6	5		22.6	10	16.3
6	3.7	18.9	6.1	12.5	6		24	12	18
7	8.5	17.2	9	13.1	7		26.4	12.1	19.2
8	2.3	18.3	8	13.1	8		23	13.7	18.3
9	3.3	18.8	9	13.9	9		20.9	12	16.4
10		21	8.3	14.6	10		24.7	12.3	18.5
11		21.2	8.2	14.7	11		27	14	20.5
12		18	11.5	14.7	12		28.2	13	20.6
13	8.6	20	9	14.5	13		28.2	14.3	21.2
14		21.2	8	14.6	14		29	15.6	22.3
15		23	9.9	16.4	15		24	14	19
16		23.2	8.7	15.9	16	1.2	26	15	20.5
17		23	11.2	17.1	17		23	15.2	19.1
18		25	10.2	17.6	18		23.7	12	17.8
19		22.8	8.2	15.5	19		24	13.1	18.5
20		22.7	12	17.3	20		27.7	11	19.3
21	0.3	16.2	11.1	13.6	21		27.8	10.4	19.1
22	31.9	19.8	9.9	14.8	22		28	15	21.5
23		14	7	10.5	23		29.9	16	22.9
24	1.7	17	3.6	10.3	24		30	17.7	23.8
25		19	6	12.5	25		31.2	16.8	24
26		21.6	8	14.8	26		29.9	15.1	22.5
27		21.2	12.2	16.7	27		29.7	18	23.8
28	2.9	19	11.8	15.4	28		27.9	13	20.4
29		16.6	11.2	13.9	29		28	16.2	22.1
30	16.5	18	7	12.5	30		28	18	23
					31		28.9	15.6	22.2
88.0					10.0				

Màxima del mes: 25° el dia 18.
 Mínima » » 3°6 el dia 24.
 Temperatura mitja: 14°3
Oscil·lació termomètrica:
 Màxima del mes: 14°8 el dia 18.
 Mínima » » 5°1 el dia 21.

Màxima del mes: 31°2 el dia 25.
 Mínima » » 7° el dia 1.
 Temperatura mitja: 19°1
Oscil·lació termomètrica:
 Màxima del mes: 17°4 el dia 21.
 Mínima: » » 7°8 el dia 17.

Programa

dels actes organitzats per l'Agrupació en els mesos de Juliol i Agost

JULIOL

Dia 1. — Excursió a Puiggraciós, Bertí, Sots Feréstecs i Figaró. Cap de colla, J. Gabarró. Vocals, J. Cancell i A. Caballeria. Pressupost, 1'10 pessetes. Sortida, a les 5, plaça del Quartel.

Dia 7. — Reunió dels aficionats a la fotografia, al nostre estatge, a les nou del vespre, per canviar algunes impressions.

Dia 8. — Excursió a Aiguafreda, La Codina, Mines de Coure, Pla de la Calma, Tagamanent i Figaró. Pressupost, 2'55 ptes. Cap de colla, A. Caballeria. Vocals, P. Llac i J. Gabarró. Sortida a les 7,07, estació del Nord.

Excursió, junt amb la **Secció d'Estudi** i **Secció d'Infants** a El Raval. Cap de colla, S. Llobet. Vocals, P. Royo i J. Puchades. Sortida a les 6'30, plaça Barangé.

Dia 15. — Excursió a La Roca, Céllecs, Premià de Mar i retorn. Cap de colla, J. Ventura. Vocals, J. Gabarró i A. Caballeria. Sortida, a les 5, plaça Guimerà.

Participació de la Secció d'Atletisme al match interclub amb l'Iris A. C. de Mataró, a aquella ciutat.

Dies 21 i 22. — Campament social a L'Avencó. Cap de colla, J. Llacuna. Vocals, S. Fuster i J. Ventura. Pressupost, 2'90 ptes. Sortida, el dia 21, a les 5'29, estació del Nord.

Dies 28 i 29. — Excursió a Palautordera, Montseny, Sant Marçal, Les Agudes, Santa Fe i Gualba. Cap de colla, P. Llac. Vocals, J. Gabarró i P. Caballeria. Sortida el dia 28, a les 18'45 per l'estació de França.

Dia 29. — Excursió junt amb la **Secció d'Estudi** a El Raval, per fer excavacions. Cap de colla, J. Font. Vocals, J. Cancell i J. Rodons. Sortida a les 6, de la plaça Guimerà.

AGOST

Dia 5. — Excursió a Figaró, Vallcàrcara, Turó Monner, Punta de la Calma, Roques Roges, Palestrins i Sant Pere de Vilamajor. Pressupost, 2'90 pessetes. Cap de colla, A. Caballeria. Vocals, J. Gabarró i P. Llac. Sortida a les 7, per l'estació del Nord.

Dia 12. — Excursió a Montcada i Turó de Montcada. Cap de colla, J. Cancell. Vocals, J. Cerdà i A. Caballeria. Pressupost, 2'50 pessetes. Sortida a les 5'45, per l'estació de França.

Dia 19. — Excursió junt amb la **Secció d'Estudi i Infants** al castell de Montbui. Sortida a les 6'30 de la plaça de l'Església. Cap de colla, S. Llobet. Vocals, J. Font i T. Ferrés.

Dia 26. — Excursió a Santa Quitèria, coves de can Nadal, Sant Bartomeu i La Roca. Cap de colla, J. Cerdà. Vocals, J. Gabarró i J. Cancell. Sortida a les 5 de la plaça Guimerà.

El llapis **TERMOSAN**

Indispensable per tots els esports. Res tan eficaç per combatre el dolor i congestions, ni tan senzill d'aplicar, perquè sempre està a punt. Basta fregar lleugerament la part dolorida, cobrint-la amb un mocador o bé amb una bena i va desapareixent el dolor produït per possibles accidents. El llapis **TERMOSAN** no ocupa lloc. No embruta. No irrita gens. No fa mala olor. S'aplica tal com es presenta.

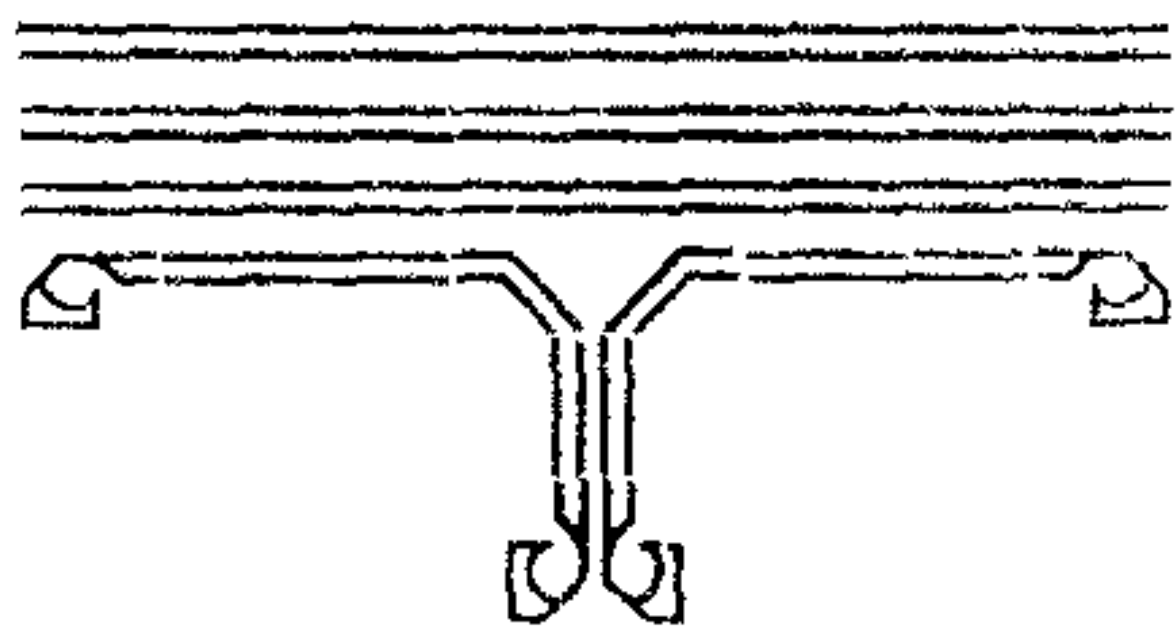
Demani fullet al Dipòsit general: **RAMON SALA**

BARCELONA

Carrer de Paris, 174

Herboristeria

Josep Moret

ARTICLES D'HIGIENE
ORTOPÈDIA GENERAL
LES VINT CURES DE
L'ABAT HAMON

Carrer d'Alfons IV, 88

GRANOLLERS

Joieria

Rellotgeria

Rafael Font

Taller de Compostures

i Confecció de

JOIES

Granollers

Doctor Robert, 19

Xocolates

CASA FUNDADA
EN 1787

Amatller

Són les millors

Des de 1'50 a 5
ptes. els 400 grams

Oficines i Dipòsit central:
Carrer Manresa, 4 i 6 : BARCELONA

Excursionistes!

Socis de l'Àgrupació!

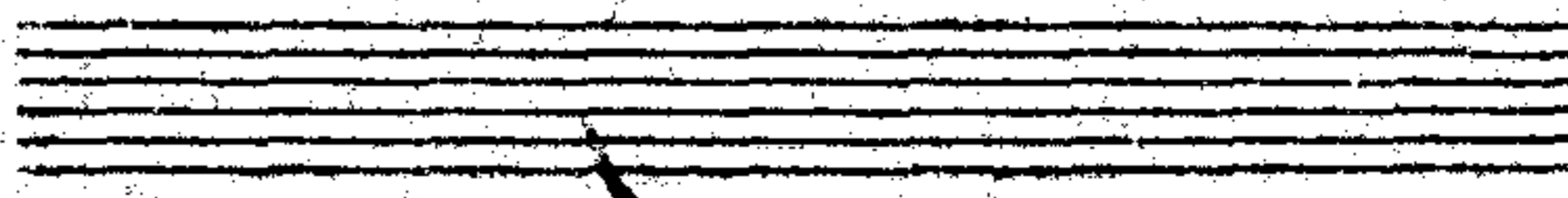

Propagueu el BUTLLETÍ!!
Contribuiu a la nostra obra,
comprant a les cases que ens
afavoreixen amb llurs anuncis.

Raïm on eada

Compra i venda

de

bestiar de llana